

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.414 van 7 juli 2003
in de zaak A. 100.673/XIV-2071.**

In zake :

1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat P. VAN HOECKE,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
Amerikalei 25-27

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift ter griffie ontvangen op 20 februari 2001 dat XXX en XXX, beide van Armeense nationaliteit, hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van 7 december 2000 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hen als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 26 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 9 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De echtgenoten XXX en XXX, vragen op 13 februari 1999 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvragen worden op 31 augustus 2000 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoekers tekenen tegen deze weigeringsbeslissingen op 14 september 2000 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 9 november 2000 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen deze beroepen “die kennelijk ongegrond voorkomen” zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen.

1.5. Op de zitting van 29 november 2000 worden verzoekers, bijgestaan door hun toenmalige raadsman, gehoord.

1.6. Op 7 december 2000 neemt de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen de thans bestreden beslissingen waarbij de beroepen ontvankelijk, maar ongegrond worden verklaard en de erkenningen van de hoedanigheid van vluchteling derhalve worden geweigerd.

De beslissing, waarbij het hoger beroep van de man wordt verworpen, rust op volgende redengeving :

“Overwegende dat appellant stelt dat hij de Armeense nationaliteit bezit en tot 1992 als militair tewerkgesteld was voor het Russische leger in Duitsland en tot december 1998 in Rusland; dat appellant werd ontslagen op 10 december 1998 en terugkeerde naar Armenië; dat appellant er onmiddellijk moeilijkheden ondervond naar aanleiding van zijn aanvraag voor een paspoort; dat appellant op een later tijdstip diende terug te komen; dat ondertussen de Azeri-afkomst van zijn echtgenote bekend was geraakt; dat het gezin op 31 december 1998 thuis werd overvallen; dat het gezin daarop bij een vriend in Gagik is gaan wonen en een nieuwe poging tot het bekomen van een paspoort mislukte; dat appellant op 14 februari 1999 in België toekwam en op 15 februari 1999 asiel aanvroeg; dat de echtgenote van appellant XXX eveneens asiel heeft aangevraagd en het past beide verzoeken samen te behandelen;

Overwegende dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling coherent en consistent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die een poging moet ondernemen om in de mate van het mogelijke bewijselementen neer te leggen teneinde zijn relaas te staven; dat hij bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dienaangaande dient te geven; dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié, Genève, januari 1992, p. 53);

Overwegende dat appellant stelt dat hij, omwille van de sluiting van zijn eenheid in Rusland, naar Armenië terugkeerde; dat appellant hiervoor verwijst naar zijn militair boekje; dat hier echter op 10 december 1998 vermeld is dat appellant bevorderd wordt tot chef; dat appellant in zijn schrijven van 3 december 2000 stelt dat dit een vergissing moet zijn aangezien hij reeds eerder tot chef van het magazijn werd benoemd; dat nergens blijkt dat er sprake is van een sluiting;

Overwegende dat appellant bovendien nergens aantoonst dat hij na zijn verblijf in Rusland naar Armenië is teruggekeerd;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (R.v.St., Munsien, nr.46.530, 16 maart 1994; zie eveneens FERNHOUT, R., Erkenning en toelating als vluchteling in Nederland, Kluwer, Deventer, 1990, p. 76, nr. 95; HATHAWAY, J.C., The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto/Vancouver, 1991, 74-75); dat deze stelling voortvloeit uit de definitie van vluchteling, zoals geformuleerd in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium ‘gegronde vrees voor vervolging’ het wezenlijke is; dat determinerend is bij onderzoek van dit criterium of appellant thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong;

Overwegende dat talrijke landenrapporten en mensenrechtenrapporten melding maakten van problemen die gemengde Armeense-Azeri koppels in het verleden ondervonden; dat de strijd in Nagorno-Karabach deze problemen verscherpte; dat het Commissariaat-generaal een actualisering van deze problematiek uitvoerde en contact heeft opgenomen met diverse organisaties ter plaatse; dat uit dit onderzoek is gebleken dat er thans geen sprake meer is van discriminatie of intimidatie van gemengde koppels;

Overwegende dat contact werd opgenomen met British Helsinki Human Rights Group, Human Rights Watch, Amnesty International, de EU-ambassadeur in Armenië en MSF België; dat deze eenduidig aangeven dat er geen probleem meer is voor gemengde koppels in Armenië;

Overwegende dat deze documentatie in het administratief dossier werd opgenomen en aldus het voorwerp uitmaakt van een tegensprekelijk debat; dat appellant uitdrukkelijk de mogelijkheid werd geboden hierop in te gaan; dat dit niet gebeurde;

Overwegende dat de appellant niet aantoonst dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,”;

De beslissing, waarbij het hoger beroep van de vrouw wordt verworpen, rust op volgende redengeving :

“Overwegende dat appellante haar aanvraag om als vluchteling te worden erkend, verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot Kirakosian Gagik; dat zij geen eigen motieven inroept;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bij beslissing van 7 december 2000 de status van vluchteling weigert aan Kirakosian Gagik; dat derhalve in hoofde van appellante geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking genomen,”;

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat om een administratief cassatieberoep in te stellen men partij moet zijn geweest voor het rechtscollege, waarvan de beslissing wordt aangevochten; dat XXX dan ook enkel kan opkomen tegen de te zijnen opzichte genomen beslissing en zijn echtgenote enkel de vernietiging van de te haren opzichte genomen beslissing kan vorderen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Het beroep van XXX :

3.1.1.1. Overwegende dat in een enig middel, inzonderheid afgeleid uit de schending van artikel 57/22 van de Vreemdelingenwet, verzoeker laat gelden dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij nergens aangetoond heeft dat hij na zijn verblijf in Rusland naar Armenië is teruggekeerd, maar dat hij in Armenië documenten via zijn familie zal aanvragen waaruit blijkt dat zijn kinderen wel degelijk in Armenië naar school geweest zijn in december 1998 en januari-februari 1999, dat bovendien de informatie van verschillende organisaties als zouden er geen problemen meer zijn voor gemengde koppels in Armenië volledig onjuist is;

3.1.1.2. Overwegende dat dit middel ertoe strekt de beoordeling ten gronde van de feitenrechter over te doen en derhalve door de administratieve cassatierechter niet in aanmerking kan worden genomen; dat het enig middel niet ontvankelijk is;

3.1.2. Overwegende dat, aangezien door XXX geen ontvankelijk rechtsmiddel wordt aangevoerd, het beroep in zijnen hoofde niet ontvankelijk is;

3.2. Het beroep van XXX :

3.2.1.1. Overwegende dat in een enig middel, inzonderheid afgeleid uit de schending van artikel 57/22 van de Vreemdelingenwet, verzoekster laat gelden niet akkoord te kunnen gaan met de motivering dat haar asielaanvraag verbonden is met de asielaanvraag van haar echtgenoot en dat zij zelf geen eigen motieven inroept, dat de problemen die zij ondervonden na hun terugkeer uit Rusland enkel en alleen betrekking hebben op haar Azerische afkomst zodat niet zonder meer kan gesteld worden dat zijzelf geen eigen motieven heeft of inroept, dat het enkel en alleen door haar afkomst is dat de problemen zijn ontstaan, dat het dan ook niet opgaat enkel en alleen te verwijzen naar de verklaringen en motieven van haar echtgenoot zonder verder in te gaan op haar motieven vermits haar origine juist aan de basis ligt van de problemen;

3.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de overtreden wet naar behoren moet zijn omschreven door vermelding van de officiële benaming ervan, hetgeen niet het geval is, dat een voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel moet worden gegeven, dat men bezwaarlijk van eigen asielmotieven kan spreken wanneer dezelfde beweerde problemen als de echtgenoot werden aangevoerd, dat in de beslissing met betrekking tot verzoekster niet verder diende te worden ingegaan op haar motieven vermits haar gronden om asiel te vragen gewoon in niets verschillen van deze van haar echtgenoot;

3.2.1.3. Overwegende dat, zo het officieel opschrift van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in haar betoogt ontbreekt, de verzoekende partij evenwel geen twijfel laat bestaan omtrent de overtreden rechtsregel; dat de geschonden geachte wetsbepaling trouwens letterlijk door haar wordt geciteerd; dat zowel verzoekster als haar echtgenoot beweerden bij terugkeer naar Armenië problemen te zullen kennen wegens de Azerische origine van verzoekster; dat, zo beide echtgenoten hetzelfde motief inriepen, het in hoofde van verzoekster onmiskenbaar om een eigen asielmotief ging; dat het dossier geen enkel gegeven bevat waaruit kan worden afgeleid dat ze haar aanvraag zou hebben verbonden aan de asielaanvraag van haar echtgenoot; dat in de bestreden beslissing dienvolgens ten onrechte wordt overwogen “dat appellante haar aanvraag om als vluchteling te worden erkend verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot” en “dat zij geen eigen motieven inroept”; dat bij weeromstuit de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen er zich ter afwijzing van de aanvraag van verzoekster niet kon toe beperken te verwijzen naar de niet-erkenning van haar echtgenoot, maar ze -zoals in de beslissing van deze echtgenoot- nader op het asielmotief, ontleend aan de Azerische origine van betrokkene had moeten ingaan; dat het enig middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep van XXX wordt verworpen.

Artikel 2.

Vernietigd wordt de beslissing van 7 december 2000 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd XXX als vluchteling te erkennen.

Artikel 3.

Dit arrest zal in de registers van voormelde Commissie worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 4.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van deze Commissie.

Artikel 5.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij en van de verwerende partij, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven juli tweeduizend en drie, door :

de HH.

A. BEIRLAEN,
K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.